

Halottak napja....

Az eső és a szél a Miatyánk végére eloltotta a mécses... borongós, nyirkos idő van. A temető halvány fényei megvilágítják a sírkereszteket, a sírköveket, a virágok leveleit, szirmait... Az emberek hangtalanul álldogálnak szerettheik végső nyughelye mellett, majd tétován... ki-ki keresztet vetve, mások bölintve, megint mások csak hátraarcot távoznak. Egy közös van bennük: tétovák, elgondolkodtak... hiszen beléjük dőf az érzés, a tudat... idekerülsz te is!

Ahogy öregszen, nem is a nosztalgia, az emlékek hajtának ki ezen a napon a temetőbe... csak a megszokás. Bár – és bocsátassék meg nekem –, teljesen fölöslegesnek tartom ezeket a tervezett temetőlátogatásokat, költségeket. Többnek gondolok egy fohászt, mint a tolongást a temetőben, a drága virágok beszerzését.

Am, emberek vagyunk. Ebben-abban hiszünk, szokásaink pedig úgy ülnek a vállunkon, mint a varjak a levél nélküli őszi faágakon. Igazságtalanul rövid az élet. A halottak napja pedig pont erre hívja fel a figyelmet: - Ne veszedj, ne gyűjtögess, ne spejzolj fölöslegesen, higgy, ha tudsz, ne pörölj sem emberrel, sem Istennel, mert mindkettő fölösleges. Emberrel azért, mert az ember primitív teremtmény, Istennel azért, mert nem érsz fel hozzá... főleg nem a perlekedéssel.

Idén nehéz ez a nap. Az elmúlt évek monoton halottak-napi temetőjárása ma nem az, ami lenni szokott. Idén harmadik szerettem hagyott itt... A kaszás arat körülöttem és ez nem éppen jó érzés attól függetlenül, hogy nem félek a haláltól, nem rettent el, nem menekülnék előle... Inkább, a mai emberi létet tekintve megoldásként, megváltásként tekintek a végre, s egyre inkább azt gondolom, hogy a sokat emlegetett tisztítótűz maga a földi élet. Hiszen nem becsülete, nem tisztessége van az embernek, akár élők, akár már halottak... hanem más emberek által megalázott, kifosztott, koldussá tett lélek- és test-milliók élnek ma a világban... Épp olyan halandók, mint azok, akik kifosztják, megalázzák, eltapossák. Egy örült és elmebeteg világ ez, amelyben a halottak napja maga megkönnyebbülés, és lassan az irigység napja. Hiszen akik befejezték a földi pályát, amely igazságtalanul rövid, már nem szenvednek, nem látják az aljasságokat, az erkölcsnélküliséget, a csalásból élő államokat, bankokat és hivatalokat. Nem látják mivé lett hazájuk, mivé válik lassan Európa, és mennyire buta társá-

dalmak, tömegek élnek a földön, amelyekkel a gyilkosok azt tesznek, amit akarnak... pedig azok vannak kevesebben... A halottat nem vegzálják már adóval. Nem jelentik föl, nem ítéletle ostoba földi taláros kisisten, aki magát mindenképp felettinek tartja. A halott nem látja már a hazaárulás ezernyi megnyilvánulását, és a sötétséget, amely az emberek fejében van. A halottnak – bármi is van odaát – már jó! Jobb, mint az élőknek a földi tisztítóhelyen. Magunkért megyünk tehát a temetőbe. Lelkiismeret furdalásból, a magunk megnyugtatózásából, valamint bepótolni, amit nem lehet bepótolni immár... és emlékezni, imádkozni. Ez utóbbit azonban már csak kevesen teszik, hiszen a temetők is inkább a krizantémától büzlenek, semmint morajlanának a tömeges, halottainkért vagy halottainkhoz szóló ima zúgásától.

Különösen sötét nekem ez az ideji halottak napja. Mert kevés ember áll hozzám közel, kevés emberről mondhatom el, hogy hiányozna, ha nem volna. Kevés ember jelent többit számomra a léte tudomásulvételénél. S e kevésből az idén három elment. Apám kezdte a sort, másodszorra egy harminc-egynehány éve jó barát hagyott itt olyan váratlanul, hogy máig sem hiszem... S harmadikként „A Szomszéd”, a komám „csomagolt össze”, és vette az égi vándorbotot négy hónap kemény, embertelen, rák okozta szenvedés után.

Mindhárom élet teljes volt, felelősségtudattal és emberséggel teli. Talán ezért is szerették őket olyan sokan.

A „Szomszéd” búcsúztatóját illetően azonban egy fájdalmas esemény sorozat keserítette meg a gyászolókat lelkét. S csak azért írom le, mert ez is a halottak napjához tartozik... Hiszen, pont ezen a napon búcsúztatták. Nem pap búcsúztatta... Ennek azonban nem az oka, hogy a család nem akart volna egyházi szertartást. Csupán az elhunyt akaratának megfelelően egy másik falu papját (diakonusát) akarták elhívni. A diakonus azt mondta, eljön, de engedély kell a helyi plébánostól (adminisztrátortól), hogy az „idegen” faluba betehesse a lábát. Az özvegy elment a plébánoshoz az engedélyért, amit kilencezer forintért(!) – egy temetés árért – meg is kapott, persze csak szóban. Amikor viszont az időpontot akarta a diakonussal egyeztetni az özvegy, a diakonus kijelentette, hogy mégsem jöhet, mert a plébános „nem kérte föl”... Maradt tehát sokak döbbenetére a temetkezési Kft búcsúztatása... Mindegy...

Igen, ez is mindegy már ebben a világban. Hiszen lassan-lassan már azért is fizetni kell, ha misére megyünk... A pénz beszél... Csakhogy fáj a dolog... mert a

„Szomszéd” sem kért pénzt akkor, amikor a templom környékét tíz évig ingyen tartotta rendben, amikor három hónapon keresztül szervezte, csak az építőanyagra elég adományból a templomtatarozáshoz az ingyen munkásokat, s nem kért pénzt akkor sem, amikor minden hozzá forduló, bajban lévő emberen szó nélkül segített. Bizonyos vagyok benne, hogy Istennek mindegy, ott volt e kilencezer forintos, engedély ellenére meg nem jelent diakonus... - mert akik ott voltak ezen a háznál történt búcsúztatón imádkoztak is. Nem a pap vezényletére, hanem szívből, mindenki a maga módján, a saját hite szerint. Hiszen halottak napja volt! És mert nem ketten-hárman voltunk az urna körül Krisztus nevében, hanem négyszázan, vallom, hogy Krisztus is ott volt közöttünk, mint ezt Máté, krisztusi ígéretként rögzítette az Új Szövetségben. Krisztus ingyen jött el közénk meghallgatni az imát, az engesztelést, s kézen fogni a „Szomszédot”, hogy a földi szenvedések után egy új, szent hazába, az Atya országába vezesse.

Szerzeteseink és a világi papok magatartása olyan, mintha két különféle egyház szolgálatában állnának. A világi – egyházmegyés – papokról sajnos egyre több a hasonló történet, míg szerzetespapjaink éjjel-nappal, betegesen és egészségesen egyaránt híveik rendelkezésére állnak, s nincs olyan szolgálat, szentségkiszolgáltatás, amelyet megtagadnának pénzügyi probléma vagy éppen egy ostoba engedély hiánya miatt. A „Szomszéd temetésén” négyszáz ember szembesült egyetlen világi pap magatartásával, amely alapján normális ember nem általánosíthat, de megtiltani sem lehet az embereknek az általánosítás rossz beidegződését ebben a vallás-és keresztényellenes világban...

Nekem így telt a halottak napja 2012-ben. S lesz még rosszabb lelkiállapotunk is ezen a napon, ha az állam, a sok hazavitt urna és a temetkezési sakálók (vállalkozók) lobbija okán most az urna hazaviteléért is pénzt akar fizettetni. A hírek szerint kikötéseket támasztanak, feltételeket szabnak a törvénykezők már arra is, hogy halottaink békéjét kívánságuk szerint biztosíthassuk – de csak pluszpénzért. Mert a temetkezési vállalatok rabló üzleti magatartása, az urnák immár szokássá vált hazavitele folytán nem hoz annyi hasznot, mint a méregdrága korporsós temetés. Bízom abban, a mai kormány, amely keresztény és magyar, nem támogatja ezt az aljas, hullagyalázó, és újabb aljas rablást elősegítő intézkedést... halottak napja után sem...

S. Gy.

Kövér kutyából sem lesz nemzeti szalonna!

Magyar Országgyűlésnek zsidó főigazgató!

Kövér antiliberalis álarca is a porba hullt

Simicska és Széles szegény emberek. A Fidesznek nincs sajtója. Akinek kételye van, vegye elő a kormány támogatók lapjait. Vagy keressen azok portálján. Vagy nézze e két „derék” milliárdos televízióit, és hallgassa rádióit. Egy sovány híren kívül ezeken nyoma nincs annak, ami az elmúlt napokban az első számú beszédtema volt a dühtől felrobbanó fideszbirka táborban.

Arról, hogy Kövér László házelnök felkérésére a hazánk egyik legvisszataszítóbb figurája, Such György, a Magyar Rádió korábbi elnöke tölti be januártól az Országgyűlés Hivatalának újonnan létrejövő főigazgatói posztját.

Such már be is tette kényes patáját a Parlamentbe: október 15-e óta hivatali állományba helyezte magát.

Kövér immár ki tudja, hányadszor bizonyítja be, hogy „antikommunizmusa” mellett „antiliberalizmusa” is csak a sumákság dimenziójában létezik. Ami az előbbi illeti: titokminiszterként kabinetfőnökének nevezte ki a Kádár-éra legundorítottabb tévés alakjának, a kékfényes Szabónak a gyerekét, és foggal-körömmel védte meg a volt komcsikat a tisztogatástól az alá helyezett hírszerzési és elhárítási szolgálatból.

Such György kinevezésével az utóbbiról, „antiliberalizmusáról” rántotta le ismét a koszos leplet.

Such az a nyálkás bőrű kaméleon, az a gerinctelen konjunkturalovag, aki minden táborban megtalálta a számítást. Ha kellett, a véliberalis Magyar Narancsnál, a kommunista-szadeszes MTV-nél (mindkettőnél súlyosan

vezető pozícióban), vagy később, havi 10 milliós fizetéssel szintén az MSZP-SZDSZ-es korszak Magyar Rádiójánál. (Oda MSZP-s és SZDSZ-es fajtestvérei - Agárdi Péter és Gellért Kis Gábor kuratóriumi elnökségi tagok - nyomták be, illetve találták ki „kompromisszumos” elnökök.)

Már hivatali ideje első napján teljesített: kitiltotta a közszolgálati rádióból Lovas Istvánt, hiszen a Vasárnapi Újságban elhangzott jegyzetét „csak” 1,3 millióan hallgatták. Vele együtt a jegyzet műfajt, amit később visszahozott. Majd a Vasárnapi Újságot teljesen átalakítva, onnan Tőkés László püspököt, Pajor és Kerényi atyát vágta ki.

Ez 2006 nyarán történt. Annak őszén pedig Gyurcsány rendőrei rendeztek vérfürdőt a közszolgálati rádió udvarán. Parlamenti meghallgatásán azzal védekezett cinkossága ellen, hogy irodája ablaka nem arra az udvarra nyílik, amely ártatlanok vérében úszott. Azt sem látta persze, hogy a rendőrök a rádió kantinjában zabáltak. Igaz, ezt nem is kérdezték tőle.

Hogy ezt a vérlázító hazugságot az országgyűlési meghallgatást vezető fideszesek elfogadták, bizonyíték arra a tessék-lássék akaratra, amivel az egész színházat megrendezték.

Such még rádiós elnökként átnevezte a közszolgálati adókat MR1-re, MR2-re és így tovább. Hiszen ő egy olyan ember, akinek a Magyar Narancs nem, de a Kossuth és a Petőfi nevek cikik. (A Kossuth család sajnos elfelejtett tiltakozni akkor, amikor Such a névfosztást véggezte.)

Suchot a korábbi korszak „számonkérését” játszó Fidesz 2006. őszi bűnszegédi bűnrészességéért 2011. ele-

jén azzal jutalmazta, hogy ismét zsiros állásba juttatta: a Dialóg, a Hunnia, az Objektív és a Budapest Filmstúdió ügyvezetőjévé nevezték ki.

Ismerjük el, nincs még egy olyan ország, ahol egy kormányváltást arra használnák, hogy az ellenség embereit vagy a velük összejátszókat nevezék ki kulcspozíciókba. Legyen az az Izraelben képzett, leumi bankos Németh Lászlóné-féle miniszterium (akire a teljes ellenzék nemmel szavazott, kivéve Lenhardt Balázst), ahová Molnár Lajos volt SZDSZ-es egészségügyi miniszternek nincs olyan közeli rokona, akit be ne dugtak volna, vagy a külügyminiszterium, vagy akár az Alkotmánybíróság, ahová a Fidesz liberális gazembereket helyezett el, mint Stumpf István és társai. (Pokol Béla a nagy kivétel.)

Azt persze a fideszes vezetők is tudják, hogy a Suchkinevezést lehetetlen az ész fényénél megmagyarázni. Suttogó propagandájukban azonnal elővették az ilyenkor mindig előrangot dzsókert, ami a narancs vallású birkanyáját mindig meg is nyugtatja kellőképpen: „Érted, ugye, a háttérörök rákényszerítették a kinevezést Kövérré...”.

A Fideszben nagyon is tudják, hogy nincs olyan őket védelmező, bárgyú összeesküvés téoria, amelynek a félhülye szavazók fel ne ülnének.

Meg különben is: ezeket az elméleteket - és ez az igazi előnyük - jellegetknél fogva nem lehet cáfolni.

Halott az igazság ebben az esetben is igen prózai: Kövér László házelnök (is) egy utolsó gazember.

Szalonna János - Kuruc.info
Forrás: Nemzeti Hírháló - 2012-11-11.

